Nr. 39

26 september 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

De VROLŸKE FAMILIE

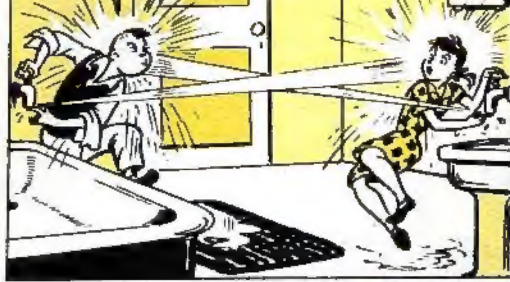

LAAG BEGONNEN

HOOG GEKLOMMEN

Ontdekkingsreizen zonder te reizen

Met aarzelende tred liep een roodharige jongeman met een klein puntbaardje door de straten van Parijs. Onder zijn arm had hij een map geklemd, waarin een bundel dichtbeschreven vellen papier. Voor een groot, statig huis stond hij stil. Weifelend staarde hij in gedachten naar de monumentale eikehouten deur. Hier woonde de beroemde uitgever Pierre Hetzel. Plotseling nam hij een kloek besluit, liep de hoge stoep op en belde aan. Even later werd de deur geopend door een huisknecht, die meedeelde dat zijn meester zich nog in bed bevond. De jonge, roodharige man liet zich echter niet wegsturen. Hij had de afgelopen week al te veel teleurstellingen moeten slikken. Hij duwde de huisknecht zachtjes, doch beslist terzijde en liep de gang in. Beduusd wees de huisknecht hem de slaapkamer van de uitgever. De jongeman klopte aan en trad onmiddellijk binnen. In een groot bed zat een man van middelbare leeftijd met een slaapmuts op het hoofd. Hij was verbaasd en ontsteld over de komst van de vreemde jongeman. Deze vertelde hem dat hij een boek had geschreven. Hij gooide de bundel papieren op bed, zei dat zijn adres op de achterzijde stond en was verdwenen. Acht dagen later kreeg hij bericht van de uitgever. Hij was bereid zijn boek uit te geven. Het was het eerste van een lange reeks succesvolle boeken. De naam van de roodharige jongeman was Jules Verne.

Jules Verne werd op 8 februari 1828 in de Franse havenplaats Nantes geboren. Zijn vader was advocaat en wilde dat zijn zoon Jules hem later in dit ambt opvolgde. Maar Jules zwierf liever langs de havens en droomde van grote, avontuurlijke zeereizen. Hij had veel fantasie en zonder over de gevolgen na te denken monsterde hij aan als kajuitjongen op een schip naar Indië. Een kennis van zijn ouders zag hem aan boord gaan en waarschuwde hen. Op het nippertje kon Jules nog van het schip worden gehaald en hij moest zijn huilende moeder beloven nimmer grote zeereizen te maken. Zijn vader was minder zachtzinnig en gaf hem een flink pak slaag.

Op achttienjarige leeftijd ging hij naar Parijs om rechten te studeren. Daar begon hij met het schrijven van gedichten en toneelstukken, die echter weinig succes hadden. Hij ging echter voort met schrijven, waardoor zijn studie wel wat in het gedrang kwam. Zijn vader schreef hem dat hij moest opschieten met zijn studie. Jules schreef daarop zijn vader, dat hij geen advocaat wilde worden. Het gevolg was, dat zijn verbolgen vader hem geen geld meer stuurde.

Er brak nu een moeilijke tijd voor Jules aan. Hij werd klerk op een notariskantoor en later secretaris van een schouwburg. Toen hij trouwde, hielp zijn vader hem toch om zich als makelaar in effecten te vestigen. Hij bleef schrijven, maar steeds zonder succes. Op aanraden van een zijner vrienden begon hij tenslotte aan een boek: „Vijf weken in een luchtballon". De ene uitgever na de andere liep hij ermee af, maar niemand wilde het hebben. Na weer zo'n mislukte tocht kwam Jules Verne ontmoedigd thuis en hij de bundel papier in het vuur. Zijn vrouw wist het handschrift echter te redden en spoorde hem aan het nog één keer te proberen. Zonder veel hoop in zijn hart ging Jules Verne daarop naar de uitgever Hetzel, met het onverwachte goede gevolg.

„Vijf weken in een luchtballon" werd een groot succes, evenals trouwens de volgende boeken, die Jules Verne schreef, zoals „Naar het middelpunt der aarde", „Reizen en lotgevallen van kapitein Hatteras", „Twintigduizend mijlen onder zee", „De kinderen van kapitein Grant", „De reis om de wereld in tachtig dagen" en „De reis naar de maan". Dat zijn maar enkele van de ruim honderd boeken, die Verne geschreven heeft. Hij werd schatrijk en kocht een huis in Amiens, waar hij de laatste veertig jaar van zijn leven gewoond en gewerkt heeft. Hoewel hij een mooi, zeewaardig jacht bezat, maakte hij slechts enkele kleine reizen. Het liefst was hij thuis, te midden van zijn gezin en zijn boeken. Hij las ontzettend veel en alles wat hem belangrijk toescheen, tekende hij op. Later verwerkte hij deze gegevens in zijn boeken.

Zonder twijfel was Jules Verne een geleerd man. Vooral van aardrijkskunde wist hij veel. Veel van wat hij ongeveer tachtig jaar geleden schreef en dat toen voor onmogelijk werd gehouden, is later werkelijkheid geworden. Hij leefde dus eigenlijk in de toekomst. Hij schreef over film, radio en televisie, ruimteschepen en raketten en nog veel meer dingen, die toen nog volkomen onbekend waren. Hij beschreef spannende ontdekkingsreizen, ofschoon hij zelf bijna nooit op reis ging.

A. v. V.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

WAAR KOM JIJ VANDAAN? JE ZIEKE VRIEND OF WAS HET NICHT BETSY?
HET SPIJT ME, KID. ALS IK HAD GEWETEN DAT VEEDIEVEN...

HINDERT NIET. NU MOETEN WE PROBEREN DE VEEDIEVEN AF TE SLAAN.

EVEN LATER KLONK DAN DREWS STEM DOOR DE BERGPAS
GOOI JE WAPENS NEER!

DE VEEDIEVEN SCHROKKEN EN VERBOUWEREERD GEHOORZAAMDEN ZIJ. KID EN DAN BONDEN HEN, EN ONDERWIJL VERTELDE KID WAT ER OP DE HOEVE WAS VOORGEVALLEN.
NICHT BETSY? OVERAL WAAR ZIJ KOMT ONTSTAAN MOEILIJKHEDEN. IK KAN HAAR NIET UITSTAAN!
DUS U GING ALLEEN WEG OM HAAR?

MAAR NU HEB IK GENOEG VAN HAAR. ZE ZAL ERVAN LUSTEN. ZIJ ZAL HET ME NOOIT MEER LASTIG MAKEN.
DAN, DIE VEEL VERDRAGEN KON, WAS WOEDEND: ZIJN GEZICHT STOND STRAK EN VERBETEN.

DAN EN KID HOEFDEN NIET LANG TE WACHTEN VOOR DE OUDE KAMERADEN KWAMEN AANGEREDEN.
BEGIN MAAR GAUW HET VEE BIJEEN TE DRIJVEN, JONGENS!
ZEG, KID... HE, DE BAAS ZELF!
JA, EN IK LAAT JULLIE NIET MEER IN DE STEEK.

THUIS LIET DAN METEEN MERKEN WIE DE BAAS WAS.
BIJNA WAS IK M'N PERSONEEL EN M'N VEE KWIJT. GA ALSJEBLIEFT METEEN WEG.
IK HEB M'N BEST GEDAAN DE BOEL OP TE KNAPPEN... GOED, IK GA WEL

NICHT BETSY BEGREEP GELUKKIG DAT ZE ZO GAUW MOGELIJK MOEST VERDWIJNEN. MET SAMENGEKNEPEN LIPPEN REED ZE WEG.
HOERA, EINDELIJK RUST...
IK GA NOOIT MEER WEG, NOG VOOR GEEN TIEN BETSY'S

Brabo

DE WAGEN-MENNER

SENATOR TIBERO WAS DOLGELUKKIG DAT ZIJN SCHIMMELS HADDEN GEWONNEN.

DE SCHIMMELS HEBBEN GEWONNEN. HET ZIJN PRACHTPAARDEN!

EVEN LATER OVERHANDIGDE LARS MELDUS DÉ WINNAAR EEN BUIDEL VOL ZILVER.

IK BEN TROTS U TE MOGEN HULDIGEN. UW OVERWINNING IS VERDIEND!

TERWIJL HET PUBLIEK OPGEWONDEN TOESTROOMDE, BEVRIJDDE ELDA ZICH UIT DE GREEP VAN DE SOLDATEN.

PRACHTIG GEREDEN, BRABO! GEWELDIG!

NA DE WEDSTRIJD WENSTE DE SENATOR BRABO EN ELDA GELUK.

IK BEN JOU EN JE VRIEND ZEER DANKBAAR. BIJNA WAS IK DEZE PRACHTIGE PAARDEN KWIJT GEWEEST!

OOK WULVA DEED ALSOF HIJ BLIJ WAS OVER DE OVERWINNING VAN BRABO.

JE HEBT ZELDZAAM GEREDEN, BRABO! IK HEB ME LELIJK VERGIST IN DIE SCHIMMELS. ZE ZIJN GEWELDIG!

BRABO WIERP DE STALMEESTER EEN KWADE BLIK TOE.

DE SCHURK. HIJ LIEGT. MAAR IK KAN HET NIET BEWIJZEN.

NADAT DE WAGEN WAS HERSTELD, REDEN DE TWEE KNAPEN MET DE SENATOR NAAR DE VILLA.

TOEN ZE BIJ DE STALLEN AANKWAMEN, STEEG DE SENATOR AF EN WENDDE ZICH TOT DE VRIENDEN.

JULLIE MOED EN TROUW ZAL BELOOND WORDEN. IK HEB EEN BIJZONDERE VERRASSING VOOR JULLIE.

TERWIJL DE TWEE VRIENDEN DE SENATOR VOLGDEN, ZAGEN ZE NIET, DAT WULVA...

IK HEB OOK EEN VERRASSING VOOR DIE TWEE DEUGNIETEN. WELDRA ZULLEN ZE KENNIS MAKEN MET EEN VIJAND, DE MEEST GEVREESDE VAN HEEL POLEMA!

De schat in het kacheltje

Goedemiddag, mevrouw, dank u zeer," zei meneer Colby. Hij sloot de deur achter de bezoekster, ging terug naar de toonbank en liet het snoer dat hij gekocht had, langzaam door zijn vingers glijden.

„Wat een prachtcollier, meneer Colby," zei Tom Shrinkle bewonderend. „Zo iets wordt u ook niet elke dag aangeboden."

„Helaas niet," antwoordde meneer Colby, „en zeker niet voor die prijs. Tjonge, Tom, zulke prachtige saffieren heb ik nog maar zelden gezien. Die zullen vast niet lang op een liefhebber hoeven te wachten."

Hij ging naar de brandkast om zijn aanwinst op te bergen, maar toen hij zijn hand in de zak stak waarin hij zijn sleutels placht te bewaren, merkte hij tot zijn schrik dat hij ze niet bij zich had.

Ook in de andere zakken waren ze niet te vinden; meneer Colby wilde juist aan zijn overjas beginnen, toen hem te binnen schoot dat hij die dag een ander kostuum had aangetrokken.

„Hè, dat is nou vervelend," zei hij. „Nou kan ik niet in mijn eigen brandkast terecht."

„Waarom legt u ze niet in de etalage?" opperde Tom.

„Morgen," zei meneer Colby. „Vannacht laat ik ze niet hier. Dat zou te gevaarlijk zijn."

Hij liet het snoer in zijn binnenzak glijden en toen de oude klok boven de toonbank zes uur sloeg, wenste hij Tom goeienavond, liet hem uit en ging toen zelf ook naar huis.

Toen meneer Colby in zijn woning kwam, die in een rustige straat in het zuiden van Paddington stond, zag hij tot zijn ontsteltenis dat de anders zo keurige kamers van de ene hoek tot de andere overhoop waren gehaald.

Eerst dacht hij dat er inbrekers waren geweest, maar toen juffrouw Dodds hem met een doek om haar haren en een plumeau in de hand tegemoet kwam, begreep de arme meneer Colby dat ook in zijn huis de schoonmaak was begonnen.

„Lieve help, juffrouw Dodds," zei hij, „dat had u me weleens kunnen vertellen. Een mens zou zich ik weet niet wat schrikken."

„Ja, hoor 's, meneer Colby," zei juffrouw Dodds, „zo iets weet je nu eenmaal niet van tevoren. Dat komt ineens bij je op, begrijpt u wel?"

„Nou, dat zal dan wel," zei meneer Colby berustend. „Zullen we dan maar gaan eten, juffrouw Dodds?"

„Eten? Dat duurt nog wel een uurtje," antwoordde de huishoudster. „En misschien nog wel anderhalf uur ook."

„En misschien nog wel anderhalf uur ook," herhaalde meneer Colby. „Nou, in vredesnaam dan."

Hij zocht een plekje op waar het wat minder rommelig was, kroop in een grote fauteuil en ging zijn krant lezen.

Na het eten besloot meneer Colby maar dadelijk naar bed te gaan. Hij voelde zich bijna een vreemde in zijn eigen huis en zin om de straat op te gaan had hij niet. Dat deed meneer Colby eigenlijk zelden.

Een tijdlang dacht hij erover na waar hij de saffieren zou verbergen. Eerst wilde hij ze onder zijn kussen leggen, maar bij nader inzien vond hij dat toch niet zo'n geschikte plaats. De eerste de beste dief zou daar vast zoeken, zo brutaal waren ze wel.

Niet dat er ooit bij hem was ingebroken, maar je zou altijd zien: juist als je iets van belang in huis had, kreeg je zo'n sinjeur op bezoek. Nee, dat zou te gevaarlijk zijn.

Meneer Colby liet in gedachten alle kamers van het huis aan zich voorbijtrekken en toen hij geen enkele plaats vond die hem aanstond, besloot hij eens op zolder te gaan kijken.

Meneer Colby kwam zelden op zolder. Eigenlijk kon hij zich de dag niet meer heugen dat hij er geweest was en hij stond dan ook verbaasd over al de vreemde dingen die hij er aantrof.

Er stond een oud kamerscherm, waarvan hij zelf niet meer wist dat hij het ooit gehad had, en wel drie kisten met oude boeken en allerlei papieren, die hij in de loop van de jaren had weggeborgen om ze later nog eens door te kijken.

Meneer Colby vond ook een oud potkacheltje. Heel vroeger had dat ding op zijn kamer gestaan, totdat hij het op zekere dag had afgedankt. Nu was het wat roestig geworden en een van de pootjes was een beetje verbogen.

„Wacht eens," zei meneer Colby, „als ik daar nu eens. . . Er zal toch wel geen enkele gek zijn die het in zijn hoofd haalt om daar iets bijzonders in te zoeken. Ja, dat doe ik."

Hij rolde het kostbare halssnoer in een oude krant en propte die voorzichtig in het kacheltje. Daarna daalde hij tevreden de zoldertrap af en ging naar bed.

Toen meneer Colby de volgende morgen bij de zaak kwam, stond Tom Shrinkle als gewoonlijk al voor de deur.

„Morgen, meneer Colby," zei hij.

„Zo, Tom, goeiemorgen," antwoordde meneer Colby vriendelijk.

Hij deed de deur open en ging, gevolgd door zijn bediende, de winkel binnen.

Terwijl hij zijn jas ophing, kwam Tom al met een mooie fluwelen standaard aan.

„Hier zullen ze prachtig op uitkomen, meneer," zei hij. „Wil ik ze maar meteen in de etalage leggen?"

„Wat bedoel je?" vroeg meneer Colby. „O, lieve help, de saffieren!"

„Is er iets mee, meneer?" informeerde Tom.

„Ja... nee... ik bedoel, ik heb ze thuis laten liggen," zei meneer Colby verlegen. „Wel verdraaid, Tom, dat ik daar nu niet aan gedacht heb. Ik vrees dat er niets anders opzit dan dat ik ze even ga halen. Je zult zien dat we misschien net een goed zaakje mislopen, als ik het niet doe. Roep maar een taxi, Tom, dan ga ik meteen."

Tom Shrinkle ging naar buiten en kwam even later terug met een auto, waarin meneer Colby zich op zijn gemak installeerde.

„Tot straks, Tom," zei hij. „Ik ben zo gauw mogelijk terug."

Juffrouw Dodds was druk aan het boenen toen hij thuiskwam. Hij groette haar verstrooid en ging meteen de trap op naar de zolder.

Toen hij daar aankwam, kreeg hij de schrik van zijn leven. De drie kisten met boeken stonden er nog net als tevoren, maar het scherm en het kacheltje en nog een stel andere dingen waren verdwenen.

Sneller dan hij in jaren had gelopen holde meneer Colby de trap weer af.

„Juffrouw Dodds! Juffrouw Dodds! Waar hebt u mijn kacheltje gelaten?"

Juffrouw Dodds richtte zich op. „Kacheltje? O, u bedoelt dat ouwe ding dat op zolder stond?"

„Ja, dat bedoel ik," zei meneer Colby hijgend. „Waar hebt u het gelaten?"

„Lieve help, meneer, wat maakt u een drukte om dat ouwe lor. Ik ben blij dat ik van die sta-in-de-weg af ben. En van die andere rommel ook. 't Werd hoog tijd dat ik eens opruiming hield. Me dunkt, de rommel is weg en nog geld toe. Daar kunnen we toch tevreden mee zijn, niet?"

„Geld?" zei meneer Colby. „Bedoelt u... bedoelt u dat u het verkocht hebt?"

„Wat anders?" vroeg juffrouw Dodds. „Of dacht u soms dat ik het naar een museum had gebracht? Nou, de leeftijd had het ervoor. Daar niet van."

Meneer Colby liet zich in een stoel vallen en sloeg vol afgrijzen zijn handen voor zijn ogen.

„O, en daar heb ik duizend pond voor betaald."

Nu was het de beurt van juffrouw Dodds om te schrikken.

„Duizend pond voor dat ijzeren misbaksel? Kom nou, meneer Colby! Als u nou denkt..."

„Mens!" zei meneer Colby, „niet voor die kachel, maar voor wat ik erin gestopt had, bedoel ik. De mooiste saffieren die ik ooit in mijn handen heb gehad!"

„Nee toch!" zei juffrouw Dodds. Ze ging op de grond zitten en staarde met open mond naar haar werkgever. „Voor duizend pond aan saffieren en dat stopt iemand in een oude kachel! Iemand die zijn verstand gebruikt legt ze onder zijn hoofdkussen, weet u dat?"

„Ja," zei meneer Colby nijdig, „dat weet ik. Maar daar schieten we nu niets mee op. Aan wie hebt u die kachel verkocht, juffrouw Dodds?"

„Nou, aan een opkoper natuurlijk," zei de huishoudster. „Zo'n man die hier altijd langskomt. Hoe heet ie ook weer. Iets met well is het. Powell... Lowell... O, ik weet het alweer! Longwell heet ie. Een heel nette man, meneer Colby. Die loopt hier al jaren in de straat. U was nog geen kwartier weg, toe ie kwam."

„Ja, dat kan wel," zei meneer Colby ongeduldig. „Heeft ie telefoon? Nee, natuurlijk niet."

Hij wachtte het antwoord niet af en bladerde de gids door. Lonech... Lonel... Lonell... „Longwell! Alexander Longwell, makelaar. Nee, dat is hem niet. Peter Longwell, kolonel bij de grenadiers... Phoe! Wacht eens even. Ja: Simon Longwell, opkoper-uitdrager. Hoe is 't mogelijk, hij heeft nog telefoon ook! Firehall Street, waar is dat, juffrouw Dodds?"

Juffrouw Dodds dacht na. „Firehall Street? 's Kijken, dat is hier vlak in de buurt. Bij Glenmore Square linksaf, meneer Colby, en dan de tweede straat rechts. Daar is het."

„Prachtig," zei meneer Colby. „Dan ga ik daar naar toe."

Hij beende de straat uit, sloeg tweemaal een hoek om, stak Glenmore Square over en kwam tenslotte in de straat die juffrouw Dodds had opgegeven.

Bij een kleine winkel, waar de vreemdsoortigste dingen voor het raam waren uitgestald, hield hij stil.

„Longwell," zei hij, „dat is het." Hij ging het winkeltje binnen, waar een vrouw met een bont schort voor bij een grote bak sleutels zat, waarvan ze er telkens twee bij elkaar bond.

„Is meneer Longwell aanwezig?"

De vrouw keek op. „Simon? Nee, meneer, die is zijn wijk in. Had u hem willen spreken?"

„Ja," zei meneer Colby.

De vrouw legde de sleutels neer, waarmee ze bezig was. „Wel, als u even wacht. Hij kan binnen een kwartier hier zijn. Meestal komt hij tegen half elf langs om af te laden, anders wordt het te zwaar, begrijpt u. Zo jong is ie ook niet meer."

„O, juist," zei meneer Colby. „Nou, dan wacht ik maar even."

Meneer Colby snelde naar buiten en overzag met één blik de inhoud van de kar.

Hij stak een sigaar op en toen hij die voor driekwart had opgerookt, kwam een man de straat in met een handkar, die hij bij het trottoir voor de winkel zette.

„Daar heb je 'm," zei de vrouw. Meneer Colby snelde naar buiten en overzag met één blik de inhoud van de kar, maar tot zijn grote schrik was het kacheltje daar niet bij.

Longwell wees op zijn vrachtje. „Zoekt u iets, meneer?"

Meneer Colby knikte. „Een ijzeren kacheltje. Mijn huishoudster heeft het u een uur geleden verkocht."

De opkoper floot. „Een beetje roestig en met een verbogen pootje?"

„Ja, precies," zei meneer Colby. „Dat hebt u toch gekocht, nietwaar?"

„Dat heb ik," gaf de man toe. „Met dat scherm daar en die lampetkan en nog wat rommel. Hoe zo, meneer? Had het soms niet weg gemogen?"

Meneer Colby probeerde rustig te blijven. „Nee," zei hij. „Ik was er nogal op gesteld, ziet u. Mijn huishoudster heeft het verkocht zonder dat ik het wist."

Simon Longwell knikte begrijpend. „Vertel me maar niks, meneer. Daar heb ik al menig keer gezeur mee gehad. Maar u boft niet. Dat ding heeft alweer een nieuwe baas."

„Een nieuwe baas?" zei meneer Colby. „U wilt toch niet zeggen dat u het weer verkocht hebt?"

Longwell haalde zijn schouders op. „Ja, wat wilt u? Ik moet mijn brood toch verdienen? Er komt een man langs en die ziet dat kacheltje en die vraagt me wat het kost. Nou, we pingelen een beetje — u weet hoe dat gaat — en hij weg met zijn kacheltje. Hij heeft anders flink staan afdingen. „Hou er rekening mee dat ik de tram ook nog moet betalen," zei hij, „of wou je soms dat ik helemaal naar Garfield Street ging lopen met dat ding op mijn nek?""

„Zei hij Garfield Street?" vroeg meneer Colby opgewonden.

„Ja, meneer, dat zei hij," antwoordde de opkoper. „Ik verstond het secuur."

„Garfield Street," herhaalde meneer Colby, „Garfield Street. En hoe zag die man er uit? Heb je daar ook op gelet?"

Longwell ging op de kruk van zijn handkar zitten. „Nou, nogal klein. En mager. Ja, dat was 't, een klein, mager mannetje. Een echte muizekop had ie, met zo'n roodachtig snorretje. Alles even klein en spits, behalve zijn oren, dat waren een paar echte flappers."

„Klein en spits. En een rood snorretje. En flaporen," repeteerde meneer Colby. „En hij woont in Garfield Street. Nou, wel bedankt, beste kerel. Hier, dat is voor je moeite."

Hij drukte de handelaar een geldstuk in de hand en ging haastig verder. Op Glenmore Square nam hij een taxi en vroeg de chauffeur hem zo snel mogelijk naar Bollington Road te brengen.

„Wacht hier maar even," zei hij, toen ze bij de zaak waren.

Binnen was Tom Shrinkle aan een vitrine bezig, waarvan hij met een oude stofdoek de ruiten oppoetste.

„Is 't gelukt, meneer Colby?" vroeg hij.

Zijn patroon schudde het hoofd. „Je moet met me mee, Tom. Ik zal je onderweg wel vertellen wat er aan de hand is."

„Jawel, meneer Colby." Tom Shrinkle veegde zijn handen aan zijn broek af en volgde meneer Colby naar de taxi.

Op weg naar Garfield Street vertelde de juwelier hem wat er gebeurd was.

„Je begrijpt wel, Tom," zei hij, „daar ga ik liever niet alleen op af. Het is wel een klein mannetje volgens die Longwell, maar je weet toch nooit waar je mee te maken krijgt."

„Gelijk hebt u, meneer," beaamde Tom Shrinkle. „Maar als ie wat wil, dan komt ie goed. Ik ben niet voor niks op boksles."

„Ja, ja," zei meneer Colby. „Ik voor mij, ik houd niet van boksen, maar misschien kan zo iets toch weleens te pas komen. Je weet het nooit."

De taxi hield stil en de chauffeur kwam van zijn plaats af. „Garfield Street, meneer. Op welk nummer moet u wezen?"

„O, dat komt er niet op aan," zei meneer Colby. „Ik ben er vlakbij."

Hij rekende af en terwijl de taxi wegreed, keek hij de straat eens rond.

Het was een vrij armoedig buurtje. Hier en daar hing wat sjofele was te drogen en op de stoep speelden een paar kinderen, die er niet uit zagen alsof ze te veel met water en zeep in aanraking kwamen.

„H'm," zei meneer Colby, „dat ziet er niet erg vrolijk uit, Tom. Waar zou die snaak wonen?"

„Dat weet ik net zomin als u, meneer," antwoordde Tom Shrinkle, „maar ik zal het eens aan die melkboer vragen. Die lui kennen meestal heel wat mensen."

Hij hield een man aan, die juist bezig was een melkbus naar buiten te rollen.

„Meneer, ik moet hier in de straat bij iemand wezen, maar ik ben zijn naam vergeten. Een klein, mager kereltje met een snor is het. Hij heeft nogal een paar flinke oren aan z'n hoofd."

De melkboer zette de bus bij het trottoir en kwam met een zucht overeind.

„O, die? Ja, die heb ik hier weleens zien lopen. Maar waar ie nou precies woont. . . Daar verderop aan de overkant, geloof ik. Maar dat kan de kruidenier je wel vertellen. Die kent iedereen hier in de buurt. Daar op nummer drieëntwintig zit ie."

„Bedankt, hoor," zei Tom Shrinkle. Hij ging naar nummer drieëntwintig en deed daar hetzelfde verhaal dat hij aan de melkboer had verteld.

„Die kleine?" zei de man, „ja, die ken ik wel. Shiff heet ie, maar ze noemen hem hier de wezel. En zo ziet ie er uit ook."

Tom Shrinkle grinnikte. „Zo ziet ie er zeker uit," beaamde hij. „En wat was het nummer ook weer?"

„Veertien," zei de kruidenier. „Tweehoog moet je zijn."

„U wordt hartelijk bedankt," zei Tom en hij stapte de straat weer op.

Nummer veertien was een huis waaraan in geen halve eeuw een schilder te pas was gekomen. De deur stond open, zoals de meeste deuren in die straat, en over de traptreden hadden al zo veel voeten hun weg gezocht, dat ze in de loop der jaren helemaal uitgesleten waren.

„Hier is het, Tom," zei meneer Colby, toen ze op twee-hoog waren. „Ik zal maar eens kloppen."

Hij tikte op de deur, maar er verscheen niemand en ook een tweede poging had geen succes.

Toen meneer Colby voor de derde maal klopte en tamelijk luid ditmaal, ging er op de eerste verdieping een deur open en keek er een oude vrouw naar boven.

„Zoekt u iemand?"

„Ik zoek Shiff," zei meneer Colby.

„Die is er niet, meneer. Wat wou u van hem?"

„Niks," zei meneer Colby. „Ik heb een karweitje voor hem."

De vrouw kwam naar boven. „O, een plafonnetje witten, zeker? Nou, dan treft u een goeie, meneer. Vlug is ie wel niet, die kleine, maar wel een beste vakman. Hij heeft bij mij ook gewit. En keurig, hoor. Wilt u het eens zien?"

„Nee, dank u wel. Ik geloof het best," zei meneer Colby. „Weet u ook waar hij naar toe is?"

De vrouw schudde het hoofd. „Nee, dat zou ik u niet kunnen zeggen. Ik weet wel dat ie een goed half uur geleden is thuisgekomen. Hij had een kacheltje bij zich. Zo'n klein, ouderwets dingetje. Maar nu is ie weer op stap. Als u een kwartiertje vroeger was gekomen, had u hem getroffen. Nee, waar ie naar toe is, weet ik niet, maar hij zag er piekfijn uit. Midden in de week zijn

Er kwam een kleine man binnen, die een beetje schuw om zich heen keek.

zondagse pak aan; dat gebeurt ook niet vaak."

Meneer Colby veegde zijn voorhoofd af. „Tjonge," zei hij, „dat is verschrikkelijk. Dat me zo iets moet overkomen."

„Kom, kom, meneer, hij komt heus wel terug," zei de vrouw. „Zó'n haast zal dat plafonnetje toch wel niet hebben, wat?"

Meneer Colby slikte. „Wat is die Shiff eigenlijk voor een man, juffrouw? Nogal een net iemand?"

„O ja," verzekerde de vrouw, „een keurige man, hoor. Een beetje stil, maar heel betrouwbaar. Er valt niets op hem te zeggen, meneer."

„En geen vechtersbaas?" wilde meneer Colby weten.

De vrouw begon te lachen. „Hij vechten? Die kleine Shiff? Och, meneer, hij zou nog geen hond een klap durven geven 't Is me nogal een flinkerd."

„O," zei meneer Colby gerustgesteld, „nou, dat is prettig. Weet je wat, Tom, jij moest maar weer naar de zaak gaan. Dan wacht ik hier alleen wel. Je weet nooit hoe lang het kan duren en ik wil de winkel niet de hele dag dichthouden."

„Zou u dat wel doen, meneer?" vroeg Tom Shrinkle teleurgesteld.

„Jawel, jawel," zei meneer Colby. „Hier heb je de sleutels, Tom. Neem maar een taxi. Met de tram duurt het te lang."

Tom verliet het huis waarin de kleine Shiff woonde. Twee straten verder hield hij een taxi aan, waarmee hij zich naar Bollington Road liet brengen

Hij had nauwelijks de eerste ruit van de vitrine gepoetst, toen de winkelbel overging Er kwam een kleine man binnen, die een beetje schuw om zich heen keek. Hij had zich zo netjes mogelijk uitgedost, maar een heer was het beslist niet

Tom Shrinkle staakte zijn werk en ging achter de toonbank staan

„Kan ik u ergens mee van dienst zijn, meneer?"

„Ja, dat is te zeggen," zei de bezoeker, „eh. . . koopt u ook in?"

„Dat ligt eraan, meneer," zei Tom. „Als het iets goeds is!"

„Dat is het zeker," zei de kleine man. Hij aarzelde een ogenblik. „Is de baas er niet?"

„Nee, meneer, die is even weg," antwoordde Tom Shrinkle

De man wiegelde van de ene voet op de andere. „Dan denk ik dat ik straks nog maar even terugkom," besloot hij. „Het is nogal belangrijk, ziet u."

„O, maar ik koop zelf ook in," verzekerde Tom. „Weet u wat, laat u het me maar eens zien. Ik kan in elk geval zeggen of we er belangstelling voor hebben en als de prijs u niet aanstaat, kunt u het altijd nog met meneer zelf bespreken."

„Dat is goed," zei de man. Hij haalde een snoer saffieren te voorschijn en legde het voorzichtig op de toonbank. „Dit is het," zei hij. „Het spijt me genoeg dat ik ze weg moet doen, meneer. Ze zijn nog van mijn grootmoeder. Maar ja, je moet maar verlegen zitten om geld, nietwaar? Ik dacht: Kom, laat ik maar eens naar Colby stappen. Dat is een oude, gerenommeerde zaak."

„Daar hebt u goed aan gedaan, meneer," zei Tom Shrinkle. Hij nam het snoer in zijn hand en kneep zijn vuist stevig dicht.

„Meneer Shiff," zei hij met een ernstig gezicht, „als iemand iets vindt en hij verkoopt het, is hij strafbaar, weet u dat?"

De kleine bezoeker veerde verschrikt op. „Ik. . ik. . . Hoe weet u dat ik Shiff heet?"

„Ik weet alles," zei Tom Shrinkle plechtig. „Voor mij blijft niets verborgen, meneer Shiff. Ik zou u het huis kunnen wijzen waarin u woont, dat oude huis in Garfield Street, waar uw potten met witkalk staan en uw laddertje Ik zou u nog veel meer kunnen vertellen"

De kleine man was doodsbleek geworden. „Geef terug!" riep hij. „Geef terug dat snoer! Ik wil niks met je te maken hebben!"

Hij deed een greep naar Toms hand, maar de bediende van meneer Colby wipte haastig achteruit.

„Of je ze in een potkachel vindt of in een hoededoos, verkopen mag je ze niet, meneer Shiff," zei hij. „En als u nu niet heel gauw de benen neemt, roep ik een agent."

Eén ogenblik leek het alsof meneer Shiff wilde gaan vechten; toen draaide hij zich om en rende de winkel uit

Tom Shrinkle wachtte totdat hij uit het gezicht was; daarna sloot hij de winkeldeur, nam voor de tweede maal een taxi en reed naar Garfield Street.

Meneer Colby, die intussen op de bovenste tree van de trap was gaan zitten, keek zeer verwonderd toen hij zijn bediende naar boven zag komen.

„Jij, Tom?" zei hij. „Ik heb je toch gezegd dat je naar de zaak moest gaan?"

„Daar kom ik net vandaan, meneer," zei Tom Shrinkle. „Ik wilde u even een nieuwe aanwinst laten zien. Een mooi stuk, als u het mij vraagt, meneer Colby."

Hij haalde de saffieren te voorschijn en hield ze meneer Colby voor

„Dat is kwaliteit, meneer," zei hij. „Eersteklas goed. En ik heb ze voor een spotkoopje, dat kan ik u wél zeggen."

Meneer Colby greep de leuning vast. „M-maar dat. . . dat zijn mijn saffieren!" zei hij.

„Dat dacht ik al, meneer," zei Tom Shrinkle vriendelijk.

„En hoe kom jij eraan?" vroeg meneer Colby.

Tom Shrinkle glimlachte. „Och," zei hij, „dat is een kwestie van nadenken en goed uitkijken, meneer. Nou ja, en van een beetje geluk natuurlijk, meneer Colby. Dat heb je er echt bij nodig."

SPELEND

Raad eens waar Tommie de speelgoedsoldaat en Dollie Dimpel naar toe gaan? Als je naar de mand op Batty's rug kijkt, weet je het. „Hier lijkt het me een fijn plaatsje," zegt Tommie. „Heerlijk gras om op te liggen," lacht Dollie tevreden en blij.

„Eerst ga ik de tent opzetten," zegt Tommie. Hij probeert een stok in de grond te duwen, maar de grond is keihard geworden. „Dat komt omdat het zo lang niet geregend heeft," zegt Dollie, „ik zal een steen zoeken om ermee te slaan."

Tommie duwt en draait en Batty stampvoet met zijn voorhoef alsof dat ook zou helpen. Opeens roept Dollie verrukt uit: „Hier is een gaatje in de grond, Tommie. Kom eens met de tentstokken, er is hier vast iemand geweest met een tent."

„Het past precies," lacht Tommie opgelucht, als hij de stok in het gat duwt. „Pak jij het tentzeil even uit de mand, Dollie?" Batty loopt rustig te grazen, hij vindt gras veel lekkerder dan alle belegde broodjes uit de picknickmand.

SPEELGOED

Even later hebben Dollie en Tommie de tent opgezet. Net zijn ze bezig een tafelkleed uit te spreiden en eetgerei uit te pakken, als er een bal tussen rolt. „Waar komt die opeens vandaan?" vraagt Dollie verbaasd, „ik zie of hoor niemand."

Maar even later staan een aantal leden van de Speelgoed-land-Golfclub rondom de tent. „Je kunt hier niet picknicken," bromt meneer Honingbeer. „Ik wilde mijn bal in dat gat slaan en nu heb jij er zo maar de stok voor je tent ingezet."

„We hadden kunnen weten dat hier gegolfd werd, toen we het gat vonden voor de tentstok," zei Tommie. „Het spijt ons heel erg," zei Dollie. „Blieft u een kopje thee, dan kunt u straks verder spelen." Daar klaarden de gezichten van op!

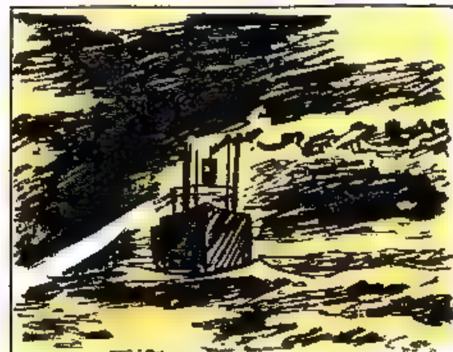
„Heel graag," lachte Goffie Golf. „Een kopje thee zal best smaken met dat warme weer," bromde meneer Honingbeer. „Golfspelen kunnen we iedere dag nog." Weldra zat het hele gezelschap te smullen van Dollies cake en een kopje thee.

Captain JOKER

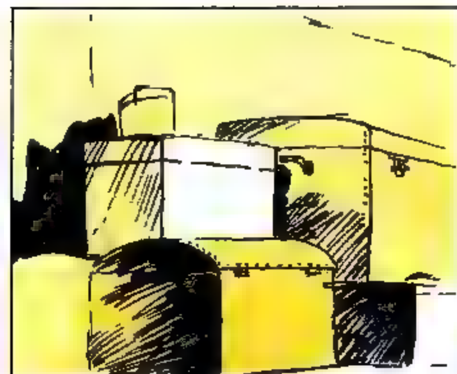

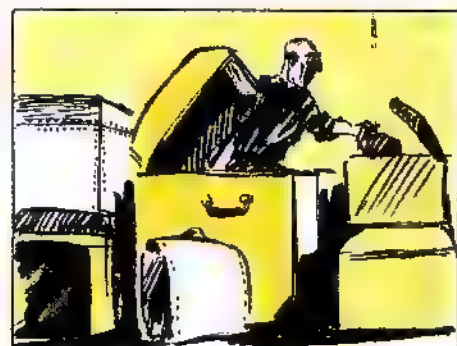

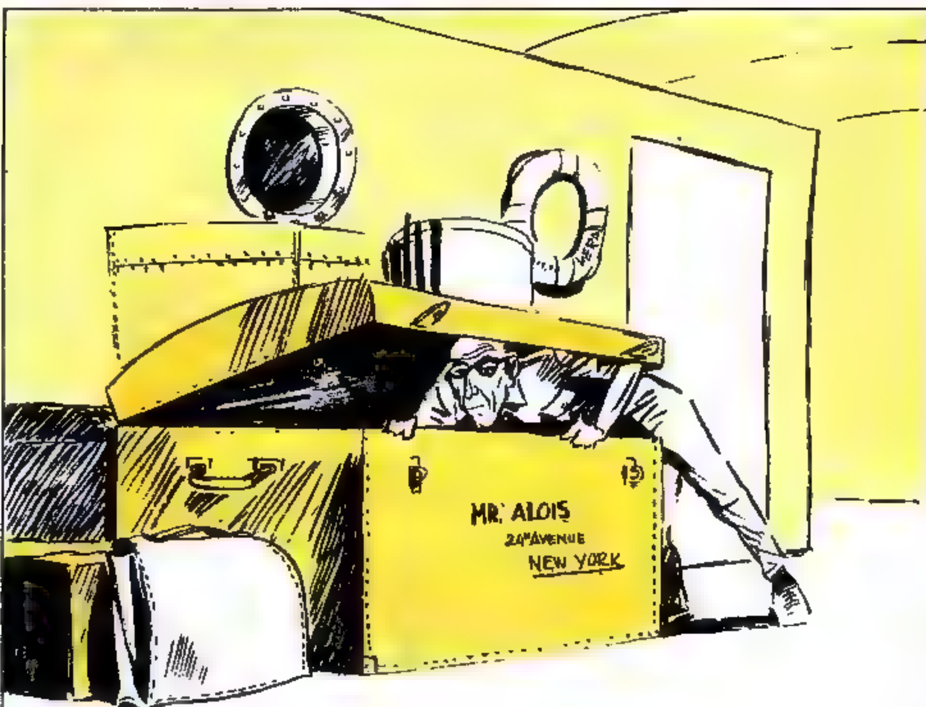

EEN VAN DE PASSAGIERS, MR. ALOIS UIT NEW YORK, DIE VEEL BAGAGE HAD, WAS REEDS KLAAR MET INPAKKEN. EEN VAN DE BEDIENDEN BRACHT DE ZWARE KOFFERS IN DE GANG.
MR. ALOIS

WAAR OVERAL KOFFERS EN VALIEZEN OPGESTAPELD STONDEN.

DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER PEINSDE INTUSSEN OP MIDDELEN OM ONGEZIEN VAN BOORD TE KOMEN. HET SLOEPENDEK WAS NU GEHEEL VERLATEN; NA HET TERREIN VOORZICHTIG VERKEND TE HEBBEN, VERLIET HIJ ZIJN SCHUILPLAATS IN DE SLOEP

TOEN HIJ EEN TRAP AFGESLOPEN WAS EN DE BAGAGE IN DE GANGEN ZAG,

BEGREEP HIJ DAT DAAR ZIJN ENIGE KANS OP ONTSNAPPING LAG.

MR. ALOIS
24th AVENUE
NEW YORK
DE GROTE KOFFERS VAN MR. ALOIS WAREN HET MEEST GESCHIKT VOOR ZIJN PLAN. IN DE HUT HOORDE HIJ NIETS, DE GANG WAS LEEG. VLUG OPENDE HIJ EEN GROTE HUTKOFFER. NADAT HIJ EEN DEEL VAN DE KLEREN IN EEN ANDERE KOFFER HAD GELEGD, KEEK HIJ NOG ÉÉN KEER OM ZICH HEEN EN STAPTE TOEN IN DE KOFFER.

De man van staal

KEN RENDE DE SMEDERIJ UIT EN DE STRAAT OP.

TED SCHROEFDE JUIST DE RUGPLAAT OP ARCHIE VAST.

TED PROBEERDE EVEN ARCHIE TE LATEN BEWEGEN.

TOT HUN GROTE VREUGDE SPRONG DE ROBOT VAN DE WERKBANK AF.

ARCHIE RENDE HET STRAATJE DOOR, GEVOLGD DOOR KEN EN TED.

HELAAS KEEK DE SPION EVEN ACHTEROM. HIJ SCHROK HEVIG

MAAR GELEIDELIJK HAALDE ARCHIE HEM IN. WOEDEND GREEP DE ARABIER NAAR ZIJN ZWAARD

GA WEG, BEMOEIAL!

MET EEN HARDE KLAP SLOEG HET ZWAARD OP ARCHIES HOOFD

M'N ZWAARD IN TWEEËN EN HIJ GEEN SCHRAMMETJE!

TOEN GREEP EEN IJZEREN VUIST DE ARABIER BIJ DE SCHOUDER.

EN HET VOLGENDE OGENBLIK

ARCHIE HEEFT HEM BEET

HOE KUNNEN WE HEM ERTOE KRIJGEN OM ONS TE VERTELLEN WAAR FRANK IS, TED?

WE LATEN HET ARCHIE VRAGEN, DAAR IS HIJ DOODSBENAUWD VOOR.

EVEN LATER KLONK DE IJZIGE STEM VAN DE MAN VAN STAAL DAVEREND DOOR DE STRAAT.

VERTEL OP, WAAR HOUDT DE GESLUIERDE ARABIER FRANK WARREN GEVANGEN?

IK W. EET HET N IET, ECHT NIET!

ZE WAREN ER ZEKER VAN DAT DE MAN LOOG. MAAR HIJ BLEEF HARDNEKKIG ONTKENNEN. TENSLOTTE ZEI KEN

WE ZULLEN ER DOOR EEN LIST ACHTER MOETEN KOMEN WAAR FRANK IS. ALS WE ARCHIE ER MAAR WEER EENS VOORSPANDEN

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

PRINS ERIK LIEP IN DE PALEISTUIN TE WANDELEN MET DE DOUAIRIÈRE EN MET ZIJN ADJUDANT

DE PRINS MOET VOOR DRINGENDE ZAKEN DIE DE PRINSES BETREFFEN VOOR EEN PAAR DAGEN OP REIS.

EEEEH. ZEKER!

ANITA ZAL BLIJ ZIJN ALS JE GAUW TERUGKOMT.

IN DE HAL FLUISTERDEN DE PRINS EN ZIJN ADJUDANT TEGEN ELKAAR

DE DOUAIRIÈRE DENKT DAT HET OVER DE VERLOVINGSPLANNEN GAAT

HANDIG GEDAAN VAN ME, HÈ? NIEMAND VERMOEDT WAAR OM IK WEGGA

DE REDEN WAAROM PRINS ERIK TERUG WILDE NAAR HILVANIA BETROF RUDOLF DE HOUTVESTER, DIE OP DE HOOGTE WAS VAN HET PLAN OM DE KAS VAN PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT TE SPEKKEN. PRINS ERIK, DIE RUDOLFS AFKOMST VERMOEDDE, WILDE NAAR HILVANIA TERUG OM BEWIJSMATERIAAL TE HALEN, DAT IN EEN VERZEGELD KISTJE VERBORGEN WAS

IN HAAR WERKKAMER ZAT ANITA TE WERKEN TOEN HET GEZELSCHAP BINNENTRAD.

VERGEEF ME DAT WE JE STOREN, ERIK MOET JE WAT VERTELLEN

U BENT ALTIJD WELKOM. EN WAT VOOR NIEUWS BRENG JE, ERIK?

ERIK MOET EEN PAAR DAGEN NAAR HILVANIA - IN VERBAND MET JE EIGEN TOEKOMST, ANITA.

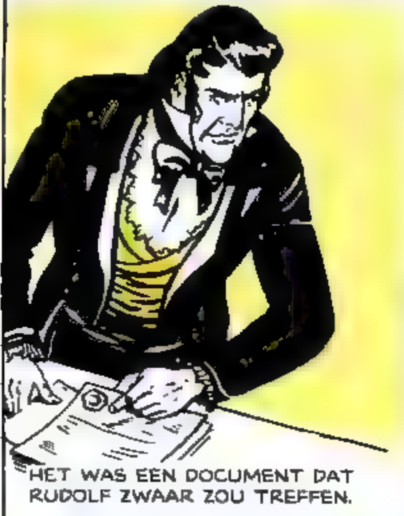
EEEE. O JA.

ERIKS WEIFELENDE HOUDING WEKTE WEINIG VERTROUWEN.

HET SPIJT ME, ANITA, MAAR HET DOEL VAN MIJN REIS BRENGT ME SPOEDIG TERUG.

HET KLINKT VEELBELOVEND.

HET KAN ME EIGENLIJK NIETS SCHELEN DAT HIJ VERTREKT.

RUDOLF HAD HAAR GEWAARSCHUWD TEGEN PRINS ERIK, WIENS PLANNEN HEM BEKEND WAREN. ANITA HAD HEM VERONTWAARDIGD AFGEWEZEN, MAAR LATER HAD ZE RUDOLF THUIS WILLEN OPZOEKEN. ZIJN HUIS WAS EVENWEL OVERHOOP GEHAALD EN BEZITTINGEN UIT ZIJN KINDERJAREN WAREN DOOR TWEE GEMASKERDE MANNEN GESTOLEN

Ricky vindt een trouwe vriend

SLOT

O Bob, stop eens even!" riep Ricky, terwijl ze door de brede voorruit van de bus staarde. „Het lijkt wel of daar iemand aan de kant van de weg ligt."

„Inderdaad, je hebt gelijk. Misschien is er een ongeluk gebeurd."

Ze waren samen met een lege bus van Eurotour op weg naar Wenen, waar ze een groepje vakantiegangers moesten ophalen; op een paar kilometer afstand van de Oostenrijkse hoofdstad zag Ricky plotseling in de berm een roerloze figuur liggen.

Bob bracht de bus met knarsende remmen tot stilstand en Ricky sprong er onmiddellijk uit. Ze liep snel op de berm af en toen ze dichterbij kwam, zag ze dat ze niet voor niets gestopt waren. In het gras lag een grote herdershond, die haar met een paar verdrietige ogen aankeek. Het arme dier had een flinke wond in zijn zij, waaruit bloed over de grond stroomde.

Ricky verloor geen tijd. Ze rende onmiddellijk terug naar de bus, greep het verbandtrommeltje en keerde terug naar de gewonde hond. Bob was haar gevolgd en samen verbonden ze het arme dier zo goed mogelijk. Ze hadden allebei een cursus eerste hulp bij ongelukken gevolgd en ze wisten dus wat hun te doen stond.

De hond liet hen rustig begaan en jankte alleen af en toe zachtjes. Toen Ricky en Bob hem samen oppakten en naar de bus droegen, keek hij hen dankbaar aan, alsof hij begreep dat hij nu veilig was.

„In Wenen zullen we met hem naar de eerste de beste dierenarts gaan," zei Bob.

Ricky knikte.

„Vind je het geen schat van een beest?" zei ze. „Zo'n hond heb ik nu altijd graag willen hebben."

Ze legden het dier voorzichtig op een bank in de bus, waarna Bob weer achter het stuur plaatsnam en met een kalm gangetje wegreed. Ricky bleef bij haar beschermeling zitten en streelde hem af en toe over zijn kop. De hond scheen zich al aardig op zijn gemak te voelen; misschien had hij ook minder pijn, want hij keek haar dankbaar aan en zijn ogen stonden al heel wat opgewekter. Zelfs sloeg hij af en toe met zijn staart.

„Onze zieke schijnt een beetje op te knappen," zei Ricky en haar stem klonk opgelucht. „Misschien valt de wond wel mee."

Bob knikte.

„Honden kunnen heel wat hebben, hoor. We zijn er net op tijd bij geweest; ik denk dat hij er nu wel weer bovenop komt."

Ze reden Wenen binnen en Bob stopte op de hoek van een straat om een agent naar het adres van een dierenarts te vragen.

„Hier vlakbij woont er een," was het antwoord. „Rijdt u de Ringstrasse maar in en dan ziet u halverwege aan uw rechterhand wel een bord."

Ze reden erheen en Ricky belde aan. Gelukkig was de dokter thuis en hij liep onmiddellijk met haar naar de bus om de patiënt te zien. Met vlugge, handige bewegingen verwijderde hij het verband dat Ricky en Bob hadden aangelegd, en bekeek de wond.

„Uitstekend verzorgd," zei hij goedkeurend. „Het is een vrij diepe snijwond, maar dank zij uw goede zorgen heeft hij niet te veel bloed verloren. Binnen een paar dagen zal hij wel opgeknapt zijn."

„Zouden we hem hier bij u kunnen achterlaten, dokter?" vroeg Ricky.

De man keek haar verbaasd aan.

„Wilt u hem dan niet meenemen?"

Ricky schudde haar hoofd.

„Ik zou het dolgraag willen, maar hij is nu eenmaal niet van mij. De eigenaar zal wel ongerust zijn." Ze keek de dokter glimlachend aan. „Bovendien kúnnen we hem onmogelijk meenemen, al zouden we het nog zo graag willen." En ze legde uit dat ze een gezelschap vakantiegangers gingen ophalen.

De dierenarts krabde eens achter zijn oor.

„Goed," zei hij. „Laat u hem dan maar hier. Ik zal wel een advertentie plaatsen om de eigenaar op te sporen en als dat niet lukt, zie ik wel verder."

Bob en de dokter droegen de hond naar binnen en daarmee was het avontuur met hun gewonde vriend voorbij.

Tenminste, dat dachten ze.

Ricky en Bob hadden in het centrum van Wenen het gezelschap vakantiegangers opgehaald en begonnen aan hun zoveelste reis. Ze zouden eerst een paar dagen uitstapjes maken in de omgeving

van de Oostenrijkse hoofdstad en daarna pas in de richting van het Schwarzwald rijden

Het was drie dagen na het avontuur met de hond en de bus van Eurotour snorde luid brommend over een brede betonweg dwars door het Oostenrijkse land. De zon stond hoog aan de hemel en iedereen genoot van het ritje.

Plotseling zei een van de reizigers achter in de bus tegen zijn buurman: „Het lijkt wel of die hond daar probeert ons bij te houden."

De aangesprokene, een blonde jongeman met sproeten en een wipneus, knikte.

„Wat gek!" zei hij. „Ik heb diezelfde hond een half uurtje geleden ook al gezien. Kijk! Hij blijft maar achter ons aan rennen."

Ze bleven nog wat over het dier praten, maar toen ze hem uit het oog verloren, vergaten ze het voorval al gauw. De hond had de bus niet langer kunnen bijhouden en was in de verte verdwenen

„We gaan vandaag een kijkje nemen bij een eeuwenoude waterval," zei Ricky in de microfoon Ze zat vóór in de bus en ze had niets gehoord van het gesprek over de hond. „Die waterval is een van de mooiste bezienswaardigheden van Oostenrijk," vertelde ze het gezelschap „Wie hier in de buurt komt, moet er eenvoudigweg naar toe, anders heeft hij iets gemist."

En ze vertelde erbij dat de waterval van vele tientallen meters langs een bergwand omlaagklaterde en dat er dicht in de buurt ook een beroemd monument stond. „We zullen er heel wat te bekijken hebben," besloot ze. „Maar het duurt nog wel een uurtje eer we er zijn "

De bus reed langs een knus hotelletje, dat half verscholen stond tussen een groepje donkergroene bomen.

„Kunnen we hier niet een kopje koffie drinken, juffrouw Ricky?" vroeg een oudere dame. „Daar heb ik nu echt zin in."

Het voorstel werd met gejuich begroet en Ricky vroeg Bob te stoppen. „Dat kan altijd " zei ze „Dan komen we maar wat later bij de waterval aan."

Het gezelschap verliet de bus en een paar minuten later zaten ze met zijn allen op het ruime terras voor het hotel.

De eigenaar, een vriendelijke, dikke man, kwam handenwrijvend naar buiten

„Welkom! Welkom!" riep hij. „Waarmee kan ik de dames en heren van dienst zijn?"

Als uit één mond klonk het antwoord ‚Koffie! Lekkere verse koffie!"

De hoteleigenaar lachte

„U treft het," zei hij. „Mijn vrouw heeft net een volle pot gezet." En hij liep met grote stappen naar binnen om de bestelling uit te voeren

Vijf minuten later zat iedereen te genieten van een geurig kopje koffie en toen gaf iemand plotseling een schreeuw. Het was de sproetige jongeman die achter in de bus had gezeten.

„Kijk nou eens! Daar heb je die rare hond alweer!" riep hij

Iedereen keek in de aangeduide richting en de jongeman vertelde dat dezelfde hond een hele tijd achter de bus aan had gerend

„Wat vreemd," merkte een jong meisje op. „Je zou bijna gaan denken dat het beest bij iemand van ons gezelschap hoort "

Op dat moment zag Ricky de hond ook en ze verschoot van kleur

„O, Bob! Daar heb je onze patiënt van een paar dagen geleden!"

Bob keek ongelovig

„Hij lijkt er wel op," moest hij toegeven. „Maar hij kan het natuurlijk niet zijn. We hebben hem toch bij de dierenarts achtergelaten."

De hond was recht op het terras af gekomen en bleef met zijn tong uit zijn bek voor Ricky's stoel staan. En Ricky hoefde hem maar één seconde aan te kijken om hem te herkennen

„Hij is het wél, Bob!" riep ze uit „Kijk maar. Hier zit de wond die we verbonden hebben. Hij is nu zo goed als genezen."

Ze streelde het dier over zijn kop en gaf hem een koekje.

„Dat we elkaar nu weer moeten tegenkomen," zei ze. „Je hoort zeker hier ergens in de buurt thuis "

De jongeman met de sproeten kwam bij haar staan.

„Volgens mij is hij helemaal uit Wenen achter de bus aan komen rennen," zei hij. En hij vertelde dat hij de hond al een hele tijd geleden had zien lopen. „Toen hij ons niet meer kon bijhouden, is hij

„Dat we elkaar nu weer moeten tegenkomen," zei ze. „Je hoort zeker hier ergens in de buurt thuis."

de bus op de reuk gevolgd," besloot hij.

Ricky beet op haar lip.

„Maar. . . maar. . . dat lieve beest. Dan is hij bij de dierenarts weggelopen om Bob en mij op te zoeken."

En ze vertelde het gezelschap hoe ze het dier hadden gevonden.

Iedereen was ontroerd over zoveel hondetrouw en een heer zei: „U kunt hem onmogelijk wegsturen, juffrouw Ricky."

Ricky schudde haar hoofd.

„Ik zou hem best willen meenemen in de bus, maar dat kan ik toch slecht doen."

„Waarom niet?" riep het gezelschap in koor uit.

„Je kunt als reisleidster toch geen hond meenemen," antwoordde Ricky. Ze keek in de trouwe ogen van haar nieuwe vriend en ze moest even iets wegslikken bij de gedachte aan de onvermijdelijke scheiding. „Nee. Ik zal hem vanavond terugbrengen naar de dierenarts. Die zorgt dan wel, dat hij bij zijn eigenaar terechtkomt."

Het ging haar aan het hart, maar ze kon niet anders.

De hond was de hele dag de gast van het gezelschap en hij werd danig verwend. Het was opmerkelijk, dat hij zoveel mogelijk in de buurt van Ricky bleef; zodra het gezelschap uit de bus stapte, week hij geen ogenblik van haar zijde. Ricky was helemaal gewend aan zijn aanwezigheid en ze had hem zelfs al een naam toebedacht. Victor noemde ze hem, want ze vond dat dat het beste bij hem paste.

Tegen de avond reden ze Wenen weer binnen. Ricky zette eerst het gezelschap bij het hotel af, waarna ze met Bob de hond ging terugbrengen naar de dierenarts in de Ringstrasse.

De man was stomverbaasd toen hij hen voor zijn deur zag staan.

„Ach, bent u daar alweer?" riep hij uit. „De hond is vanmorgen al vroeg het huis uitgelopen en ik dacht dat hij wel op zijn eigen houtje naar zijn baas was teruggegaan."

Ricky vertelde hem dat het dier achter de bus aan was gerend om haar op te zoeken. De dokter kreeg tranen in de ogen.

„Zo iets heb ik nog nooit meegemaakt," zei hij ontroerd. „De hond is van u gaan houden, dat staat wel vast. Als ik u was, zou ik hem maar meenemen, want ik ben ervan overtuigd, dat hij u overal zal volgen."

„Ik zou niets liever doen," antwoordde Ricky. „Maar dat gaat nu eenmaal niet. Morgen vertrekken we naar het Schwarzwald en daarna moet ik terug naar huis."

De dokter haalde zijn schouders op.

„Het arme dier zal zich zeker ongelukkig voelen als u hem hier achterlaat, maar u moet het zelf weten. Geeft u hem maar hier, dan neem ik hem wel mee naar binnen."

Ricky en Bob liepen zwijgend terug naar hun hotel. Het was alsof ze zich in hun hart schuldig voelden, nu ze de hond uit handen gegeven hadden.

De volgende morgen verzamelden de reizigers zich al vroeg bij de bus, maar tot hun grote verbazing zat één passagier al op de treeplank te wachten. Het was Victor.

Ricky begreep dat ze hem niet nog eens zou kunnen terugbrengen. „Hij heeft zich nu eenmaal in zijn hoofd gezet dat hij bij ons hoort en we zullen ons erbij moeten neerleggen," zei ze lachend.

Ze liep op Victor af, knuffelde hem en opende de deur van de bus. „Hij mag als eerste instappen," zei ze. „En voortaan houd ik hem altijd bij me."

Van dat moment af was Victor de vriend van alle passagiers. Iedereen stopte hem lekkere hapjes toe en vooral de jongelui vochten af en toe bijna met elkaar om Victor even te kunnen aanhalen.

De reis werd voortgezet en de vakantiegangers genoten van de schoonheid die het beroemde Schwarzwald ten toon spreidde.

„Ik zou hier wel altijd willen blijven," zei de jongeman met de sproeten dromerig, toen ze met zijn allen in een dal zaten te picknicken. „Het is hier zo heerlijk rustig."

Maar helaas komt er aan alles een eind. Ze waren al ruim een week op stap en de volgende dag zouden ze terugrijden naar Wenen.

„Het zal niet meevallen om weer aan het dagelijkse leven te wennen," verzuchtte een meisje dat in een klein Oostenrijks stadje op kantoor werkte.

Ricky knikte.

„Dat is het vervelende van iedere vakantie," gaf ze toe. „Het eind. Ik heb dat al zo vaak meegemaakt en iedere keer merk ik weer hoe moeilijk het is." Ze zuchtte, denkend aan haar eigen probleem. Vlak voor haar vertrek was haar moeder ziek geworden en ze had onderweg een brief gekregen dat de toestand in de daarop volgende dagen was verslechterd. „Je hoeft je geen zorgen te maken," had haar broer geschreven. „De dokter zegt dat moeder helemaal beter wordt, maar het zal wel een tijdje duren. En daarom zou het misschien verstandiger zijn, als je voor een poosje thuiskwam."

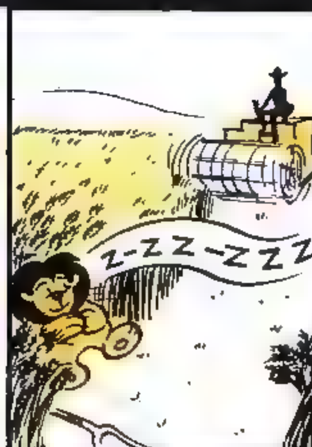
Ricky had onmiddellijk bericht gestuurd naar de directie van Eurotour dat ze door ziekte van haar moeder ontslag moest nemen. Het reisje naar het Schwarzwald was dus het slot van een reeks verrukkelijke avonturen.

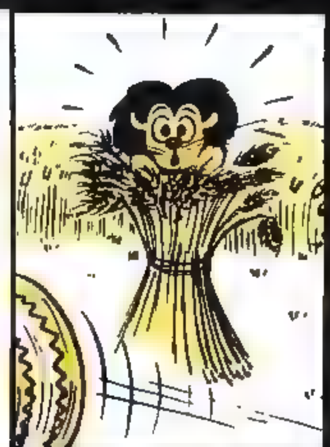
Maar voordat ze afscheid zou nemen van Bob en van haar laatste gezelschap, zou er toch nog iets bijzonders gebeuren. Iets dat voor de zoveelste maal de trouw

LEO LEEP

Ze rende naar de keuken, vulde een emmer water en smeet die op de smeulende mat.

en toewijding van Ricky's nieuwe vriend Victor zou bewijzen

Het was de laatste avond van de reis en het gezelschap zou de volgende morgen al vroeg uit elkaar gaan, ieder naar zijn eigen woonplaats.

Na de avondmaaltijd zaten ze nog wat bij elkaar en haalden herinneringen op uit de dagen die nu helaas voorbij waren. Er heerste een enigszins sombere stemming, want het is nooit leuk om afscheid te moeten nemen van mensen met wie je zoveel heerlijke dingen hebt meegemaakt.

Om half elf zaten er al een paar te geeuwen. Het was een vermoeiende dag geweest en je kon zien, dat de reizigers moe waren.

„Ik ga naar bed," zei de jongeman met de sproeten en al heel gauw werd zijn voorbeeld door anderen gevolgd

Ricky bleef nog wat zitten praten met Bob, maar toen het hele hotel doodstil en uitgestorven leek, zochten ze toch ook hun kamers op.

„We zien elkaar morgen nog," zei Ricky. „Dan nemen we wel afscheid."

„Welterusten, Ricky," antwoordde Bob

Ricky liep nog even langs Victor, die in de vestibule van het hotel op een deken lag, en ging toen naar boven. Ze kleedde zich snel uit en kroop geeuwend onder de wol. Morgen was het weer vroeg dag en ze wilde in ieder geval fit zijn als ze opstond

Ze lag al geruime tijd lekker te doezelen, toen ze plotseling een vreemd geluid hoorde. Met een ruk schoot ze overeind en luisterde ingespannen. Het leek wel of iemand probeerde haar kamer binnen te komen, maar ze wist dat ze de deur goed had afgesloten en ze was niet bang

En toen hoorde ze het plotseling heel duidelijk: een zacht gesnuif op de gang en een krassend geluid aan haar deur.

„Is daar iemand?" riep ze.

Het antwoord was een zacht, klaaglijk gejank

Met één sprong was ze uit bed. Victor! dacht ze. Er is iets met Victor.

Ze schoot vlug haar ochtendjas aan en rende op de deur af. En daar stond Victor. Zijn trouwe ogen keken haar angstig aan en iets in zijn houding waarschuwde Ricky dat er onraad was.

„Wat is er aan de hand, Victor?" fluisterde ze om niemand wakker te maken

De hond jankte zachtjes en begon langzaam in de richting van de trap te lopen. Ricky volgde hem op haar tenen.

Wat kan hij bedoelen? dacht ze. Zou er een inbreker zijn? Even kwam het in haar op om de eigenaar van het hotel te wekken, maar ze besloot eerst te gaan kijken

Victor liep nu doelbewust de trap af in de richting van de hal. Hij snoof en niesde een paar maal, alsof er een prikkelende lucht in zijn neus kwam. De deur van de hal stond open en toen zag Ricky het gevaar. De grote, ruige mat voor de deur lag rokend te smeulen en hier en daar laaide een vlammetje op.

Brand! schoot het door haar hoofd

Ze aarzelde geen moment. Kleine vurige tongetjes kropen al naar een groot gordijn voor het raam naast de deur en er moest dus snel gehandeld worden. Ze rende naar de keuken, vulde een emmer water en smeet die op de smeulende mat. Het vuur had nog niet om zich heen gegrepen en toen ze nog een emmer water had aangedragen, was de brand al bedwongen

Maar het had een ramp kunnen worden als Victor me niet gewaarschuwd had, dacht ze. En ze gaf de hond een kusje op de punt van zijn neus. „Jij... jij bent het liefste dier dat ik ooit gekend heb," fluisterde ze zacht. „Ik zal je nooit van mijn leven in de steek laten."

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

DE SLIMME AGENT...

Met Tinus Grootebroer was het maar droevig gesteld, in geen enkele betrekking kon hij het lang uithouden. Met heel veel moeite had hij de zes klassen van de lagere school doorlopen, was toen achtereenvolgens metselaar, timmerman, schilder, loodgieter en manusje-van-alles in een hotel geweest, maar nergens kon men de onhandige Tinus lang gebruiken. Tinus zelf vond het ook niet leuk, tenslotte was hij nu al vijfentwintig jaar en dan wil een mens toch zo langzamerhand weleens een vaste betrekking hebben. Een vaste betrekking, bij de politie bijvoorbeeld. . .

Tinus solliciteerde bij de burgemeester van zijn dorp en ja! hij werd aangenomen. Hij vond het prachtig, kreeg een mooi uniform en mocht de hele dag door het dorp wandelen. . . En misschien, zo had de burgemeester gezegd, als hij goed zijn best deed, zou hij over enige tijd meer salaris gaan verdienen!

Een paar dagen nadat hij politieagent was geworden, werd er naar de politie opgebeld: men had een inbreker ontdekt op de zolder van een familie, die met vakantie was. Tinus werd erop af gestuurd; hij slaagde erin de inbreker te overmeesteren en te arresteren. Trots als een pauw bracht hij zijn arrestant naar het politiebureau. Dat had hij hem nu toch maar eens keurig gelapt. Misschien zou hij nu al gauw die salarisverhoging krijgen. . .

Toen waaide de pet van het hoofd van de inbreker. .

,,Mag ik dat ding even pakken ?'' vroeg de man

,,Dat zou je wel willen, vriendje,'' gromde onze agent, ,,je pet nalopen en dan ontsnappen, hè? Dat grapje kennen we. Neen, dank je wel, ik weet wel een betere oplossing. Blijf jij hier maar staan, dan zal ik je pet wel even gaan halen. . .''

IK SPRING OPZIJ, ANDERS RAKEN ZE ME
HOOG INKOPPEN BERT
HIJ MAAKTE HANDS!
DOORSPELEN!
K KRIJG JE NOG WEL!
HÈ? EN M'N FEESTMAAL DAN!
WIE GOOIT DIE BAL VOOR M'N VOETEN?
NAAR HET MIDDEN, KAREL
EEN PRACHT-KANS!
IK MOET OPSTAAN EN HEM TEGEN HOUDEN
EEN HARD SCHOT NAAR DE MIDDEN-LINIE
HIJ STUIT TEGEN DIE DIK ZAK!
AU!
HIJ KOPT HEM IN HET NET!
WAT IS ER, IK HEB NIKS GE DAAN!
GOED ZO, EEN PRACHT-DOEL PUNT!
DOOR JE KOPBAL HEBBEN WE GEWONNEN.
MENEER KWEL ZEGT ALTIJD DAT IK EEN KEI-HARDE KOP HEB!

ÉÉN KENT U ER TOCH WEL?

Teun zou dan toch eindelijk eens een bezoek gaan brengen aan zijn oom in de stad. Het had heel wat voeten in de aarde gehad, voordat Teun, die nog nooit zijn dorpje had verlaten, besloot om de verre reis te gaan maken, maar nu was het dan toch zover. Het was alleen jammer, dat oom Piet hem niet van het station kon komen afhalen; maar een onoverkomelijk bezwaar was het toch ook weer niet, want oom had zijn adres keurig op een papiertje geschreven en dit papiertje zat, zorgvuldig opgeborgen, in de portefeuille van Teun.

De reis verliep prima en met een trots gevoel, dat hij nu toch eens in de stad was, wandelde Teun het station uit. Nu eens even kijken, waar oom Piet woonde. Teun pakte zijn portefeuille, maar daar zat het briefje met het adres niet in. . Zeker in een andere zak gestopt. . . Maar hoe hij ook zocht en al zijn zakken helemaal leeghaalde, het zo belangrijke stukje papier was weg en bleef weg. Goede raad was duur. . . hoe moest hij nu bij oom Piet komen? Hoe de straat heette, was hij al lang vergeten. . . Maar, gelukkig, daar kwam een politieagent aan, die zou hem wel kunnen helpen.

„Bent u goed bekend in de stad?" informeerde Teun.

„Dat zou ik wel denken," antwoordde de agent, „ik ben hier al tien jaar bij de politie."

„Dan kunt u me zeker wel vertellen, waar meneer Piet Secker woont."

„Neen," lachte de agent, „dát zou ik u niet kunnen zeggen."

„Och kom, heus niet?"

„Maar, meneer, er wonen hier in de stad honderdduizend mensen. U kunt toch niet van mij verlangen, dat ik die allemaal ken."

„Natuurlijk niet," gaf Teun koeltjes toe, „allemaal hoeft niet, maar ik dacht dat u er tenminste wel één zou kennen!"

De sterke Sinsibis

Aan de oever van het meer stond de wigwam van Sinsibis, een jongen nog. Kabibonokka, de noordenwind, had een hekel aan hem; nee, erger, hij haatte Sinsibis

Ik zal hem vernietigen! dacht hij. Ik zal zijn wigwam in de lucht blazen. Dan kan hij bevriezen.

Maar Sinsibis kapte vier grote boomstammen en sleepte die zijn wigwam binnen. Iedere stam was zo groot, dat hij een maand lang branden kon. Want Sinsibis was heel sterk. Met zijn blote vuist kon hij een buffel neerslaan.

Op zekere dag sloop de noordenwind door een kier naar binnen en blies het vuur uit, toen Sinsibis niet thuis was. Het werd ijzig koud in de hut. „Ha," grinnikte de noordenwind, „nu moet de jongen doodvriezen."

Maar Sinsibis bevroor niet. Hij lachte maar eens toen hij de wigwam binnenkwam, nam twee rotsblokken, sloeg die tegen elkaar dat de vonken eruit spatten en stak daarmee de boomstammen weer aan. Toen ze flink brandden, nam hij de twee rotsblokken en smeet die naar buiten. Tweehonderd meter verder kwamen ze neer en doodden drie ijsberen.

De noordenwind was woest en huilde: „Ik moet, ik zal hem vernietigen!"

Hij blies zo fel, dat alles tot ijs verstarde. Sinsibis kreeg honger. Hij nam zijn bijl, hakte een bijt in het meer en ving zoveel vissen als hij wilde. Hij dook in het water, zwom onder het ijs en greep de vissen met de blote hand. En toen hij naar huis ging, zong hij een vrolijk lied, dat schalde over de ijsvlakte. Hij lachte de noordenwind uit!

Kabibonokka ergerde zich geweldig. Hij verzamelde al zijn krachten en riep de kwaadste stormwinden te hulp. Het begon te sneeuwen, zodat er van de aarde niets meer te zien was. „Nu is het gedaan met hem!" huilde de noordenwind. „Zijn hele wigwam is verdwenen en ik heb gezien dat hij nog maar één dun vel in zijn hut heeft. Meer kleren heeft hij niet! En zijn boomstammen zijn bijna verkoold. De as ervan ligt voor de hut. Vandaag of morgen is het met hem gedaan!"

En de sneeuw viel en stapelde zich hoger en hoger op, maar Sinsibis nam een schop, groef een uitgang en lachte de noordenwind uit.

„Wat ga je doen?" vroeg de sneeuw.

„Ik ga uit!" antwoordde Sinsibis. „Ik ga wat vissen vangen!"

„Je jas is veel te dun, ik zal je bijten!" zei de sneeuw.

Sinsibis lachte. „Ik ben niet bang," antwoordde hij. „Je knijpt me wel, maar je bijt niet." Hij ging in zijn dunne jasje naar buiten en haalde onder het ijs de vissen weg.

Toen besloot de noordenwind zelf nog een poging te doen. „Ik moet hem een bezoek brengen en proberen in zijn wigwam te komen," zei hij knarsetandend.

Eerst bleef hij buiten de deur staan en keek door het venster. Hij zag dat de laatste boomstam brandde. Er was bijna niets meer van over. Sinsibis zat bij het vuur en zong. Toen hij de koude tocht voelde, wist hij wel dat Kabibonokka zelf buiten stond. En om de noordenwind te ergeren begon hij nog harder te zingen:

„Blaas maar, wind, zo je verkiest!
Wil je met je krachten prijken?
Och, je zult toch nooit bereiken
dat je Sinsibis bevriest!"

De deur ging open en Kabibonokka trad binnen. Het werd ijzig koud in de hut. Hij wilde de deur weer sluiten.

„Niet nodig," zei Sinsibis. „Als jij binnen bent, helpt dat toch niet. Kom bij het vuur zitten."

De noordenwind ging zitten.

„Wat wil je eigenlijk van me?" vroeg Sinsibis.

De noordenwind antwoordde niet.

„Haha," zei Sinsibis lachend, „zijn de woorden in je mond bevroren of heb je nooit praten geleerd? Kom, drink een glas brandewijn."

Hij schonk een glas brandewijn in en de noordenwind dronk het uit. Toen nam de jongen een paar houtblokken uit de hoek van de wigwam en wierp ze op het vuur.

De noordenwind kon zijn ergernis niet verbergen. „Waar heb je die zo gauw vandaan gehaald?" vroeg hij. „Ik dacht dat dit je laatste boomstam was."

„Wel nee!" antwoordde Sinsibis. „Ik heb nog veel meer hout. Je moet je toch op de winter voorbereiden!"

Het vuur laaide op en het werd warm in de wigwam. De noordenwind blies en snoof, maar daardoor werd het vuur nog krachtiger. Al gauw moest de noordenwind de knopen van zijn jas losmaken. „Hoelang blijf je zo stoken?" vroeg hij tenslotte. „Is je hout nog niet haast op?"

„Geen sprake van!" antwoordde Sinsibis. „En als het opraakt, ga ik naar buiten en haal ander. Ik heb een flinke bijl!"

„Dan zal ik je bijl verbrijzelen!" huilde Kabibonokka.

„Ga je gang!" antwoordde Sinsibis. „Ik heb tien bijlen gemaakt. Kijk, hier zijn ze. Voordat je ze stuk hebt, heb je al lang geen adem meer."

De noordenwind schoof onrustig op zijn mat heen en weer. Hij voelde zich onbehaaglijk bij dat warme vuur. Het liefst was hij er maar vandoor gegaan, maar hij wilde eerst Sinsibis vernietigen. „Heb je ook tien kledingstukken gemaakt?" vroeg hij.

„Ja," antwoordde Sinsibis, „ik heb ook tien jassen." Hij opende een kast en nam het ene kledingstuk na het andere eruit. Ze waren dik en warm gevoerd.

„Waarom ga je dan in zo'n dun jasje naar buiten, als je zoveel warme kleren hebt?" vroeg de noordenwind verbaasd.

„Omdat ik het niet koud heb!" antwoordde Sinsibis. „Integendeel, ik heb het zelfs warm." En hij trok zijn dunne jasje ook nog uit.

Kabibonokka knarste met de tanden. „Ik zal alle vossen, beren en wolven en alle vissen verdrijven en dan kun je honger en kou lijden!"

„Mij best!" antwoordde Sinsibis. „Dan wandel ik naar het zuiden, naar een ander dal!"

Toen stond de noordenwind op en werd groter en groter. Steeds groeide hij. Hij reikte reeds tot aan het dak van de wigwam. Hij hief zijn armen in de lucht, stiet een gat in het dak en schreeuwde toen in de windtaal iets naar boven. Terstond begon het buiten te kraken en te donderen. Het bruiste en suisde rondom de hut en Kabibonokka gilde: „Kijk, daar komt hij aan. Met mijn adem heb ik hem hierheen gelokt. Eindelijk is hij er om mij te helpen. De ijsberg zal je vernietigen. Zie, daar komt hij aangezwommen en weldra zal hij je wigwam begraven."

Verschrikkelijk werd het lawaai en het werd zo koud in de hut, dat het vuur er zelfs van uitging. De noordenwind had het dak van de wigwam losgerukt en nu stond hij daar reuzegroot boven de hut uit.

Maar Sinsibis was opgesprongen, greep een bijl en riep: „Kom maar kijken hoe de ijsberg me gaat begraven!"

Hij gaf de noordenwind een slag, dat hij uit de hut vloog, en toen sprong hij op de ijsberg toe en zwaaide met geweldige kracht de bijl, zodat de ijsberg in duizend stukken uiteensprong.

Toen brulde Kabibonokka: „Ik heb het verloren. Ik kan jou niet vernietigen. Ik wil niets meer met je te maken hebben." En hij vloog weg.

Maar Sinsibis lachte en zong:

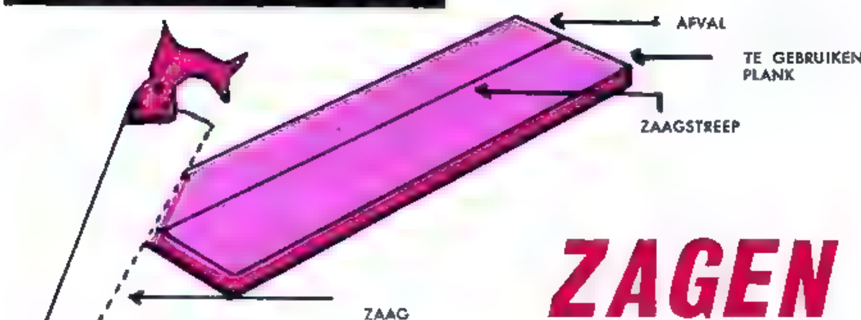
„Blaas maar, wind, zo je verkiest!
Wil jij met je krachten prijken?
Och, je zult toch niet bereiken
dat je Sinsibis bevriest!"

En hij ging hout hakken om het dak van zijn hut te herstellen.

P. van Zevenbergen

Toen sprong hij op de ijsberg toe en zwaaide met geweldige kracht de bijl . . .

ZAGEN

Het volgende onderwerp is *zagen*. De eerste vraag is natuurlijk: Welke zaag hebben we nodig? Voorlopig hebben we voldoende aan een goede handzaag (zie tekening) van ongeveer 45 cm lang, die plusminus 150 tanden heeft. De tanden van deze zaag zijn net geschikt voor ons doel; niet te fijn en niet te grof. Als we er nu op uit gaan om zo'n zaag te kopen, zullen we tot de ontdekking komen, dat er groot verschil is in prijzen De duurste hebben we heus niet nodig, dat is gereedschap voor de vakman We nemen een goede, degelijke zaag; als we hem goed behandelen, hebben we er ons leven lang wat aan. Als we hem goed behandelen. . . En nu bedoel ik niet, dat we hem na gebruik met een vette lap afvegen en hem op een droge plaats bewaren, want dat spreekt natuurlijk vanzelf. Nee, ik bedoel: als we er goed mee zagen. En dat is werkelijk een hele toer; dat moet je echt „in je hand krijgen". Daarom moeten we ook, vooral als we een nieuwe zaag hebben, eerst terdege oefenen op een gave plank (geen oude plank, in verband met het gevaar, dat er ergens een verborgen spijker zit; als we die raken, kunnen we de nieuwe zaag meteen laten vijlen). We oefenen dus eerst op een gave plank of een stuk triplex

Hoe we de zaag nu wel moeten vasthouden? Dat is gemakkelijker dan je denkt. Neem de zaag gewoon losjes in de rechterhand We zien direct al dat het handvat zo gemaakt is, dat we de zaag eigenlijk niet verkeerd kunnen vasthouden. Als we er nu ook nog voor zorgen, dat de duim horizontaal, dus recht vooruit ligt, hoeven we ons daarover geen zorgen te maken.

Voordat we nu gaan zagen, nog dit. Misschien hebben we de vakman, als hij stond te zagen, weleens van die mooie lange streken zien maken, die zo fijn opschieten. Dat zullen we later, als we genoeg ervaring hebben, zelf ook ongemerkt wel gaan doen. Maar voorlopig gebruiken we het voorste stuk van de zaag, laten we zeggen de eerste vijftien centimeter, niet. Doen we dat wel, dan zullen we, omdat iedere beginner nu eenmaal veel te hard op de zaag drukt, hem direct „lam" stoten. Wat dat is? Kijk, als we met de punt van de zaag zagen, buigt het zaagblad, als het ergens tegenaan stoot of haakt, zijdelings uit. Drukken we dan even door, dan kan de zaag lam slaan. Dat wil zeggen: het stalen blad is dan niet zuiver recht meer en de zaag is waardeloos geworden. We kunnen dit dus voorkomen door niet het voorste stuk van de zaag te gebruiken en vooral niet te hard te drukken. Iemand die staat te zagen met dikke zweetdruppels op zijn voorhoofd, doet het beslist niet goed De zaag moet het werk doen en niet degene die hem hanteert Losjes vasthouden, soepel zagen met voorwaartse bewegingen. Ik bedoel hiermee, dat we met de handpalm de zaag naar voren drukken, maar dat we eigenlijk niet drukken als we hem terughalen Want dan „loopt hij weg"; dat wil zeggen: de zaag gaat naast de streep.

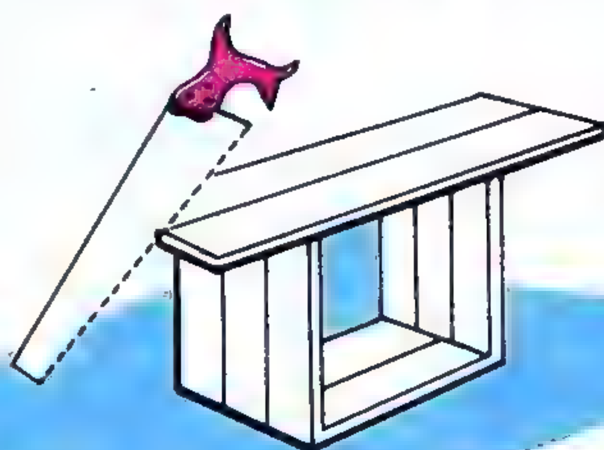
Denk er vooral ook om, dat we niet kunnen zagen als we geen goede steun onder ons werk hebben. Een kistje of een oude stoel is hiervoor buitengewoon geschikt. Of iets anders, als het maar niet hoger is dan ongeveer vijftig centimeter, anders hebben we geen macht over de zaag. Ook mag het niet veel lager zijn, want dan lopen we de kans dat de punt van de zaag de grond raakt en dan is hij ook lam. Als we wat geoefend hebben, ontdekken we dat het echt niet zo verschrikkelijk moeilijk is langs een lijn te zagen, als we tenminste goed begonnen zijn

Dat doen we zo: we leggen de linkerduim precies op de streep en leggen de zaag tegen de duim. Nu de eerste streken heel voorzichtig zagen. We zagen nu dus precies *langs* de lijn, niet *erop*; de lijn blijft dus nog net staan. Zodoende krijgen we altijd „paswerk". Vooral bij fijn werk is dit erg belangrijk. Zagen we op de lijn, dan wordt het afgezaagde stuk altijd iets kleiner, omdat we verlies hebben van de zaagsnee

Moeten we een plank in de lengte doorzagen of een plaat triplex doorzagen, dan zullen we merken, dat de zaag gaat klemmen; het zagen gaat zwaarder en tenslotte kunnen we helemaal niet meer verder. Dit kunnen we voorkomen, door een paar wigjes te snijden van een stukje hout; een halve wasknijper is er ook heel geschikt voor. Deze drukken we in de snee die we gezaagd hebben en hiermee voorkomen we het klemmen. Een oud middeltje is ook: af en toe een streekje vet of groene zeep op het zaagblad strijken; maar hiermee moeten we erg voorzichtig zijn, anders wordt het een smeerboel. Maak dan vooral de zaag goed schoon

Zo, dat was iets over de handzaag. Als we nu ook nog een gewone figuurzaagbeugel kunnen bemachtigen, met een bijpassend plankje, dat we aan de tafel kunnen klemmen, zijn we voorlopig klaar.

Nu iets over de winkelhaak Dat is een liniaal, met daaraan vast een „regel", die dikker is dan de liniaal. Moeten we nu een plank afkorten, dat is: er een stuk over de breedte van afzagen, dan leggen we de winkelhaak op het hout met de liniaal op het punt waar we willen zagen. Als we nu de regel tegen de zijkant van de plank drukken, is de lijn die we langs de liniaal trekken, altijd „haaks" (recht); we krijgen dus haaks werk Vooral bij houtverbindingen, die we in een volgend nummer zullen behandelen, is een winkelhaak absoluut onmisbaar. Er zijn houten en metalen winkelhaken in de handel. De houten zijn wel iets goedkoper, maar ze gaan op de duur haast altijd „trekken". Ze zijn dan niet meer zuiver en we kunnen ze niet meer gebruiken. Het nare hiervan is, dat we het pas ontdekken, als ons werkstuk bedorven is, omdat de lijnen die we getrokken en waarlangs we gezaagd hebben, niet haaks waren. Daarom is het beter om direct maar een metalen haak te kopen; deze blijft altijd zuiver

HET KISTJE, WAAROP DEZE TE ZAGEN PLANK WERD GELEGD, IS TE LAAG. DE PUNT VAN DE ZAAG ZAL DE GROND RAKEN; DE ZAAG ZAL „LAM" STOTEN.

AVONTUUR IN DE NATUUR

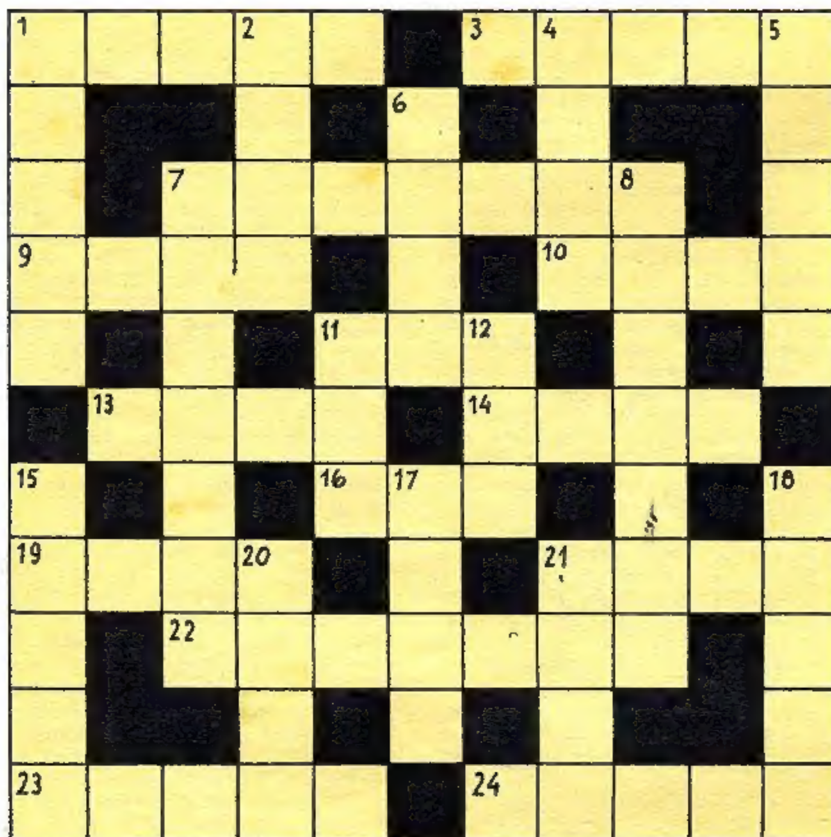
DE BOOMVALK GENIET VAN HET LEVEN

Als een wervelwind stoven de beide valkjes achter elkaar aan, totdat de rechtmatige eigenaar van het terrein vond dat hij de indringer ver genoeg had weggejaagd. Zegevierend steeg hij in wijde kringen omhoog en zeilde terug naar zijn uitgangspunt: de hoge, brede dennekronen waarin de wijfjesvalk op haar nest zat. Daarboven zwierde het mannetje op zijn strakke wieken rond. Hij voelde zich volkomen thuis in de harde wind, die het nest deed schommelen op de zware zijtak, maar die de vliegende vogel droeg alsof hij een veertje was. De boomvalk was meester van de lucht, meester van de wind en koning van alle vogels onder hem. Hij was de snelste van alle en in behendigheid was hij zelfs de gierzwaluwen de baas, die hem eerbiedig uit de weg gingen. Kraaien, die zich nooit gauw uit het veld lieten slaan als er een ei te stelen viel, konden bij de boomvalk op een warm onthaal rekenen. De houtduiven deden daar hun voordeel mee. Niet ver van het valkenest broedden in de berken drie duiven, die erop vertrouwden dat de dappere boomvalk de buurt vrij zou houden van kraaien en andere nestrovers. De duiven toonden voor de valk niet de minste vrees. Zij waagden het zelfs om zich naast hem op een tak te zetten. Een enkele keer had de valk er echter plezier in om de draak te steken met zijn onnozele buren. Hij hing dan hoog in de lucht en deed onverwachts een pijlsnelle schijnaanval op de duif, die argeloos onder hem door vloog. Wat schrok die dan! Meer kwaad hadden de duiven echter niet te verduren van hun beschermheer, die nauwelijks groter was dan zij. De valk joeg veel liever op andere buit. Wanneer het warm was, vermaakte hij zich urenlang boven de vlakte. Daar zag hij een libel! De boomvalk schoot flitsend omlaag naar het grillig voortschietende insekt. Hij miste, sloeg over de kop, zwiepte opnieuw omlaag en griste de libel uit de lucht. Al vliegend bracht hij zijn poot naar de snavel om zijn vangst te verorberen. Daar snorde een kever omhoog naar de zon. De valk steeg met rappe vleugelslagen. Pats! Ook die had hij te pakken.

Spelenderwijs kwam de boomvalk zo aan de kost. Hij vermaakte zich opperbest. Hij hield een wedstrijd met een kiekendief, hij plaagde een buizerd, hij joeg een onschuldige groene specht de stuipen op het lijf en dacht zelden aan zijn wijfje, dat al die tijd op de eieren zat in het nest. Hoog, hoog hing de boomvalk in de diepblauwe lucht. Zijn scherpe blik ontdekte een vogeltje dat in golvende vlucht van struik naar struik vloog. Als bij toverslag kwam er verandering over de valk. Zijn smalle wieken legden zich vlak tegen de staart, en daar ging de jager! Hij schoot snel omlaag. Zijn snelheid nam toe met elke meter. De lucht om hem heen floot hoger en hoger. Het vogeltje hoorde de aanval. Het zag de felle ogen, de zwarte, krijgshaftige snorrebaard razendsnel op zich afstormen. Een droge klap! Vlak boven de grond zwaaide de boomvalk om. Verheugd repte hij zich met regelmatige vleugelslag naar het nest, waar het wijfje blij zou zijn met zijn goede vangst

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Lichaamsdeel van een olifant
3 Plankje om een gebroken arm te verbinden
7 Draden van een web
9 Hoofdbedekking
10 Zit in een bijenkorf
11 Boom
13 Vogel
14 Watervogel
16 Viervoetig dier
19 Slim
21 Muziekinstrument
22 Tekengereedschap
23 Boosaardige vrouw
24 Mannelijk rund

Verticaal:

1 Vuistslag
2 Kruipend diertje
4 Twee stuks
5 Zware knuppel
6 Grof paard
7 Deel van een plant
8 Zeeschaaldiertje
11 Grootvader
12 Klap
15 Diepe spleet in een rots
17 Zangstuk in een opera
18 Werpwapen
20 Vinger
21 Inwendig lichaamsdeel

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	S	T	A	M		L	E	S	T	
V		W	A	R	B	O	E	L		H
O	R	E	N				R	O	M	E
R	E	E		T	A	M		K	A	R
E	N		O		D		R		T	T
	D		M	A	R	I	A		G	
S	I		A		I		M		L	A
T	E	R		N	E	E		B	A	R
I	R	A	K				O	O	S	T
P		M	O	S	T	E	R	D		S
	S	P	E	T		L	E	E	R	

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

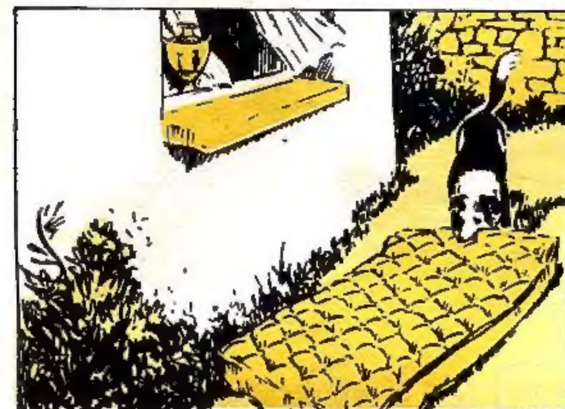

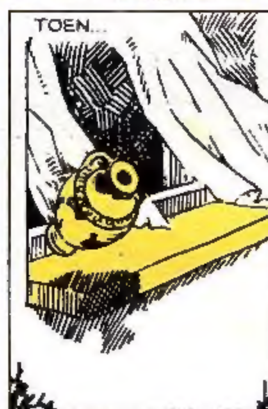

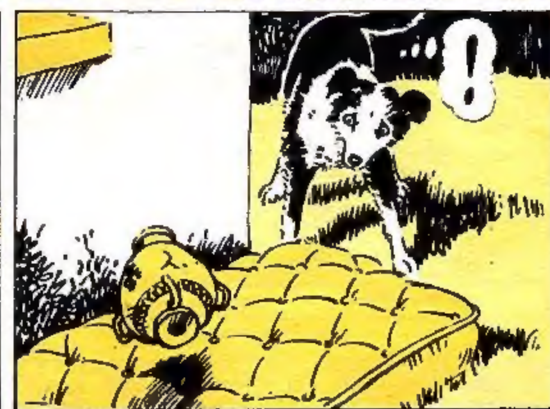

**Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.**